

Dansen in de regen

Rob van Vugt

“Soms begint een revolutie met
één ademhaling in de regen.”

In een stad waar angst als regen uit de lucht valt, besluit Anna niet langer stil te blijven. Terwijl dreigmails en dreigende stilte haar omringen, kiest ze ervoor om zichtbaar te worden tijdens de Pride in Boedapest. Met regen op haar huid en haar adem zwaar in de lucht, beseft ze dat vrijheid niet vanzelf komt en dat moed niet het ontbreken van angst is, maar handelen ondanks die angst. Dansen in de regen is een indringend verhaal over zichtbaarheid, liefde en de kracht van één stem die muren kan laten vallen.

Dansen in de regen

De dag dat Anna besluit niet meer bang te zijn, draagt ze een spijkerjasje dat ruikt naar regen. Haar moeder belt om te zeggen dat de burens in Kicsi Falva haar hebben gezien op televisie. Anna, drieëntwintig nog maar, werkt bij een kleine onafhankelijke online krant in Boedapest. Ze zit op de rand van haar bed in haar kleine onderduikstudio in Újlipótváros. De regen tikt als nerveuze vingers tegen het raam. Buiten beweegt een regenboogvlag zwaar in de miezer, een herinnering aan waarvoor ze schrijft en waarvoor ze leeft, zelfs als het nog moeilijk is om dat hardop uit te spreken.

Naast haar ligt haar telefoon, scherm oplichtend en wegvallend in het donker, als een ademhaling die ze niet onder controle heeft.

‘Ze zeggen dat je dom bent,’ zegt haar moeder. Haar stem is niet boos, maar dof, als de lucht boven de velden thuis.

‘Wie zegt dat?’ vraagt Anna, haar ogen gericht op de waterdruppels die zich traag langs het glas bewegen, als herinneringen die niet weg willen.

‘Iedereen,’ antwoordt haar moeder zacht.

‘Ze zeggen dat je gevaarlijk bezig bent, dat je alles kapotmaakt.’

Anna sluit haar ogen en denkt aan de dagen in Kicsi Falva, aan de stilte in de winkel als ze binnenkwam, aan de ogen die haar volgden.

‘Ik bel je later terug, mama.’

Haar laptop staat open op het bureau, een knipperend bericht van Eva in de hoek van het scherm. Eva is drie jaar ouder, geboren in Roermond als dochter van activisten, opgegroeid met protestborden in de gang en gesprekken

over rechtvaardigheid aan de eettafel, had haar geleerd dat zichtbaar zijn geen keuze was maar een plicht, een manier om adem te halen in een wereld die je liever zag verdwijnen. Soms leek Eva's wereld lichtjaren ver weg van Boedapest, maar telkens als haar naam op het scherm verscheen, voelde Anna hoe een stukje moed terugkeerde in haar borst. *"Belangrijk. Kijk hiernaar."* Een link naar een artikel, een kladversie nog, geschreven door Eva in Amsterdam, over een nieuw wetsvoorstel in Hongarije dat LHBTIQ+-groepen verder de mond snoert, gebaseerd op leugens en desinformatie. Eva's berichten komen binnen in korte regels:
'Je hoeft dit niet te doen.'
'Je hebt het al besloten.'

Anna laat haar telefoon zakken en opent vluchtig een nieuwsschermb, haar hart

kloppend tegen haar ribben. Wilders heeft geluncht met Orbán, breed lachend op de foto's, hun handen stevig ineengeklemd. Onder het artikel, in harde letters, staat: *'Ik heb premier Orbán eerder deze week verteld dat ik er geen traan om zou laten als de extreemlinkse burgemeester Halsema in Hongarije zou blijven'*.

Anna sluit haar ogen, hoort haar moeders stem: *'Kom terug, Anna.'* Haar ademhaling besloeg het raam toen ze naar buiten staarde, naar een meisje met een regenboogparaplu dat langs liep. Ze laat zich op de grond zakken, haar rug tegen het bed, haar telefoon in haar hand. Eva's stem klinkt zacht in het spraakbericht dat ze stuurde: *'Weet je nog wat mijn moeder zei toen ik haar vroeg waarom ze naar Roermond was gegaan in 1979? Ze zei: 'Ik was bang,*

maar nog banger dat mijn kinderen ooit zouden leven zoals ik.'

De woorden blijven in Anna's hoofd hangen, zacht maar onontkoombaar. Ze denkt aan de regen in Roermond, de roze etalages, de Kapel in 't Zand die boven de stad uitrees. Ze denkt aan Eva, aan haar zachte lach, aan de manier waarop ze schreef over vrijheid alsof het iets was dat vanzelfsprekend moest zijn.

Anna staat op, veegt haar handen af aan haar spijkerjasje en kijkt naar haar eigen spiegelbeeld in het donkere scherm van haar telefoon. Haar ogen zijn wijd, vastbesloten. Ze zet haar camera klaar, de batterij opgeladen, de geheugenkaart leeg. In de verte klinken sirenes. Anna ademt diep in, ruikt de geur van koffie en regen, en zegt zacht tegen zichzelf: 'Ik wil leven zoals ik ben, niet zoals ik moet zijn.'

Ze pakt haar jas, haar camera, haar telefoon en loopt naar de deur. De regen valt in fijne druppels op haar gezicht als ze naar buiten stapt, het voelt als een zegen en een waarschuwing tegelijk.

Miklós Kádár is geen man die de wereld in brand wil zien, maar iemand die gelooft dat een klein vuur in een haard beter is dan de koude van chaos. Hij is 45 en heeft rimpels rond zijn ogen. Ooit, lang geleden, was Miklós een jonge journalist geweest met ogen die brandden als hij sprak over waarheid. Langzaam, bijna ongemerkt, stapte hij over naar de staatsmedia. Eerst als adviseur, daarna als hoofdredacteur. Hij vertelde zichzelf dat hij het volk beschermde, dat hij hen spaarde voor de kou van onzekerheid. Hij werd het warme gezicht van een regeringsgezinde nieuwssite, kalm en rationeel, een

vaderlijke figuur die mensen geruststelde met woorden die klonken als waarheid, maar vaak alleen de waarheid van de macht waren. Hij gebruikte humor om scherpe vragen weg te lachen, altijd glimlachend, terwijl hij de koers bepaalde van verhalen die hij niet meer durfde te schrijven. Miklós gelooft dat eenheid en stabiliteit belangrijker zijn dan individuele rechten, dat chaos erger is dan een leugen. Hij rechtvaardigt propaganda tegen de LHBTIQ+-gemeenschap als een manier om het land rustig te houden, wetend dat hij levens verwoestte, maar is ervan overtuigd dat protesten en rellen erger zouden zijn.

De regen houdt niet op, als een adem die over de stad blijft hangen. Anna loopt door de straten van Boedapest, haar spijkerjasje plakt koud op haar armen. Boven haar hangt de lucht zwaar,

donkergrijs, maar af en toe kleurt een regenboogvlag aan een balkon in een felle flits op, als een korte adem van hoop. Ze denkt aan wat Eva had gezegd, aan de woorden die ze tussen de regels had gelezen: *“Je hoeft niet dapper te zijn, Anna, je hoeft alleen jezelf te zijn.”* Maar Anna wist dat zelfs dat een daad van moed was.

Ze herinnert zich hoe ze in Kicsi Falva achter haar moeder liep, over de modderige paden langs de velden waar de geur van natte aarde en mest haar neus vulde. Ze was zes toen ze voor het eerst begreep dat er woorden waren die je dacht maar niet zei, en gevoelens die je voelde maar niet liet zien. Ze hoort haar ouders praten in de keuken, fluisterend, haar naam valt. In Kicsi Falva leerde Anna om zichzelf klein te maken, haar adem in te houden, en niet op te vallen.

Debrecen had anders geroken: naar papier en inkt. Anna zat vaak in de studentenbibliotheek, haar vingers streken over de ruggen van boeken terwijl ze woorden las die haar lieten dromen over andere levens. Op een middag had een meisje haar hand geraakt toen ze een boek doorgaf, en de warmte van die aanraking trok als een zachte schok door haar heen. Even had ze naar het meisje gekeken, donkere ogen, een voorzichtige glimlach. Anna had teruggelachen, haar hart licht, haar adem sneller, tot ze zich herinnerde dat zelfs dromen gevaarlijk konden zijn. Ze had haar boeken gepakt en was weggegaan, de geur van stof en papier nog in haar neus, de herinnering aan die korte aanraking achterlatend als een stille belofte.

Nu, in Boedapest, voelt Anna hoe die herinneringen haar hart laten slaan in een ritme dat haar vooruit duwt. De regen voelt niet langer als een dreiging, maar als een uitdaging. Elke stap door de natte straten was een test: durf je te zijn wie je bent, of wordt je wie ze willen dat je bent?

In de avonden appt ze met Eva, die in Amsterdam zit, waar het ook regent. Eva stuurt foto's van grachten met regenkringen, van een bureau met kopjes koffie en kaarsen, en soms van een regenboog die doorbrak na een bui.

“Denk aan Roermond, Anna,” schrijft Eva. “Aan hoe mijn moeder daar liep, natgeregend, maar rechtop.”

Anna denkt aan de roze etalages, aan de fietsers op de Kapellerlaan, aan de Kapel in 't Zand die als een stille getuige boven hen uittorende. Hoe de regen viel als een stille zegen en een harde test tegelijk.

Aan de andere kant van de stad zit Miklós Kádár in een donkere keuken. Hij denkt terug aan de jaren dat hij nog schreef over vrijheid, over de waarheid. Hoe hij stukken smokkelde naar kleine kranten die de moed hadden om ze te drukken, hoe hij met trillende handen de radio aanzette om te horen of zijn woorden werden voorgelezen. Maar er kwam een dag dat hij de ogen van zijn vrouw zag, vol angst, en hij de kleine hand van zijn dochter voelde, warm in de zijne. Hij heeft Anna gezien op televisie, haar ogen fel, haar mond strak. Hij weet wie ze is, wie hij ooit zelf had willen zijn.

De lucht boven Boedapest ruikt naar regen en roest terwijl Anna naar het café loopt, vlak bij de Donau waar de boten zacht tegen de kade tikken. Binnen zijn de ramen beslagen door de adem van

gesprekken die halverwege afbreken als iemand te dichtbij komt.

Miklós zit aan een houten tafel, zijn handen om een kop koffie die al koud is geworden.

‘Je wilde me spreken,’ zegt hij, zonder op te kijken.

Anna ging zitten, haar vingers trillen terwijl ze de vochtige mouwen van haar spijkerjasje optrekt. De geur van regen kleeft aan haar huid.

‘De Pride nadert,’ begint ze. Haar stem is zacht, maar haar hart bonst.

Buiten jagen sirenes over de straat, herinneringen aan de vriend die gisteren was opgepakt tijdens een protest, zijn telefoon nog warm in haar hand toen ze hem belde en alleen de voicemail hoorde. Sindsdien heeft ze het gevoel dat er ogen achter haar ramen bewegen, dat voetstappen haar volgden als ze de straat overstak. De voordeur van haar

appartement was scheef toen ze
thuiskwam, laden geopend, papieren
verplaatst.

‘Wilders luncht met Orbán,’ had Eva
geschreven. ‘Wees voorzichtig.’

‘Je breekt muren,’ zei Miklós, eindelijk
opkijkend. ‘Weet je wat je losmaakt?’
‘Wat moet ik dan?’ Anna’s stem brak
bijna, haar handen trilden op het
tafelblad. De koffie was bitter, een
herinnering aan stilte.

Miklós ademde diep in, dacht aan zijn
dochter, die hem die ochtend had
gevraagd of hij kwam kijken bij haar
schoolvoorstelling, haar kleine hand
warm in de zijne. Hij dacht aan de jaren
dat hij zelf sprak over vrijheid, voordat hij
haar moeder beloofde dat hij het niet
meer zou doen.

‘Ik weet wat het is om te geloven dat
woorden alles veranderen,’ zegt hij. ‘Tot

je merkt dat je meer kapot kunt maken dan je kunt repareren.'

Anna kijkt hem aan, haar ogen donker en vast.

'Niets doen is erger' zegt ze zacht.

Buiten stroomt de Donau langzaam, de regen valt zachter, als een adem over de stad. Binnen hangt de belofte van iets dat nog niet is uitgesproken.

Die avond stuurt Eva een bericht.

'Je moet dit zien.'

Anna opent de foto's. Zwart-wit beelden, korrelig van de regen en de tijd. Een jonge vrouw met natte haren, een vuist omhoog, de regen glanzend op haar wangen terwijl de roze etalages in de Paredisstraat achter haar fonkelden onder de druppels. De fietsen die langs de Kapellerlaan gleden, banden die zoemden op het natte asfalt, regen die opspatte bij elke trap van de pedalen. Op

het Munsterplein hingen roze linten, onverwacht, want het was Pasen en Roermond kende de gewoonte om de stad in zachte kleuren te hullen, zonder te beseffen dat die dag de kleuren een stille alliantie leken. Die dag keek de Kapel zwijgend toe hoe de mensen liepen, zichtbaar, hun voeten ritmisch op de natte straatstenen, hun handen in elkaar gevouwen als gebed en verzet tegelijk.

Anna staart naar de foto's, haar vingers strijken over het scherm alsof ze de regen kan voelen, de geur van natte kasseien en koude lucht kan inademen. Ze ziet de vrouw lopen, Eva's moeder, haar gezicht half verscholen achter natte lokken, haar ogen omhoog gericht naar de lucht, naar de Kapel in de verte, haar gedachten bij de kinderen die ze ooit hoopte te krijgen. Anna's hart slaat zwaar, een langzaam ritme dat haar hele lichaam vulde. *Ik ben*

de ketting, dacht ze. En ik mag haar niet breken. Ze ademt diep in terwijl buiten de regen opnieuw begint te vallen, een zacht ritme dat klopt als een belofte.

Anna zit in het donker, de regen op het raam klinkt als een langzame klok. Ze denkt aan hoe in Praag ooit woorden werden gefluisterd op dun papier, verborgen in boeken, sterker dan tanks. Aan hoe muren in Berlijn leken te ademen voordat ze vielen, omdat mensen niet langer bang waren om te spreken. Hoe in Gdansk arbeiders fluisterend begonnen, totdat hun stemmen een golf werden die geen generaal kon tegenhouden. En hoe Zelensky sprak terwijl de lucht boven Kyiv trilde, zichtbaar bleef, waarheid tegen angst in. Kennis had muren gebroken, vaker dan kogels dat deden.

Zaterdag 28 juni 2025. De dag van de Pride begint in de straten van Boedapest, waar regenboogvlaggen als natte linten uit ramen hangen, slap in de ochtendlucht. De route loopt langs de Donau, waar het water langzaam kolkt, spiegelend in grijstinten. Anna loopt tussen de mensen, 180.000 stemmen die in stilte ademen voor de eerste roffels van trommels de lucht openen. De regen valt, maar niemand wijkt, de geur van nat papier van spandoeken mengt zich met de geur van huiden die dicht tegen elkaar aan drukken. Ze ziet gezichten: jong, oud, vastbesloten. Op de muren stonden leuzen gekalkt, *“LOVE IS A HUMAN RIGHT”* en *“LÉGY ÖNMAGAT”* – *“BE YOURSELF*. Verderop een kind op de schouders van een vader, zwaaiend met een kleine vlag. Anna voelt haar hart kloppen als een tweede trommel in haar borst, haar ademhaling zwaar maar kalm.

De stemmen stijgen op, zingen,
schreeuwen, fluisteren, een golf van
geluid die haar optilt.

Ze klimt op een elektriciteitskast, haar
knieën schuren over het natte metaal.
Elke druppel lijkt haar angst van haar af
te spoelen, als water dat oude kleuren
van een muur wast, zodat iets nieuws kan
verschijnen. Ze beseft dat ze niet langer
bang is om gezien te worden, ook al trilt
haar hart. Ze tilt haar gezicht op naar de
lucht, laat de regen haar ogen vullen en
ademt diep in, alsof ze voor het eerst
echt ademt. Ze voelt de regen op haar
huid. Herinneringen aan Kicsi Falva raken
haar netvlies. De angst en het verlangen
die daar ontstonden echoën een laatste
keer. Haar angst is er nog, maar is niet
langer haar vijand. Ze voelt dat ze
eindelijk leeft. Het geluid van een
kerkklok is nog maar net hoorbaar boven

de menigte. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn, het scherm weerspiegelt haar eigen gezicht: nat, ademend, levend. Terwijl Anna haar telefoon omhoog heft, haar adem hoorbaar boven de menigte, flitst het door haar heen: muren hielden mensen binnen, maar muren vielen ook. Soms begonnen revoluties met één stem. Woorden konden machtiger zijn dan tanks. Het geluid van haar eigen adem klinkt harder dan de menigte als Anna haar telefoon omhoog steekt en zegt:

‘Als ik morgen verdwijnen, weten jullie waarom.’

Ze drukt op *live*.

Anna filmt de mensenzee en de politieblokkades. Het scherm vult zich met kleuren, regen, gezichten die omhoog kijken, vlaggen die oplichtten als vuur in de regen. Stemmen roepen haar

naam, de trommels versnellen, haar hart gaat mee. De geur van regen, vrijheid, angst en hoop vult haar longen.

Na de Pride verschijnt Miklós in een korte nieuwsflits op tv: 'We moeten waakzaam zijn voor extremistische propaganda.' Zijn woorden klinken dreigend, maar zijn ogen verraden vermoeidheid, alsof hij zelf niet meer gelooft in zijn verhaal.

Die avond, terug in haar studio, blijft Anna's telefoon trillen, berichten stromen binnen: onbekenden, vrienden, Eva.

'Je hebt de regen niet gestopt, Anna. Je hebt gedanst.'

Later komt er een bericht van haar moeder:

'Ik heb je gezien.'

Anna legt de telefoon neer en kijkt naar buiten, waar de stad langzaam opdroogt, de lucht helder wordt boven de Donau. Ze ademt diep in. Ze weet dat vrijheid

niet vanzelf komt. Dat angst altijd probeert te fluisteren. Maar ze weet ook dat zichtbaarheid sterker is dan stilte. Ze is er nog. Ze is niet verdwenen. En niemand kan haar meer onzichtbaar maken.

Nawoord

Met Dansen in de regen heb ik mijn schrijfstem verder gevonden door kleine menselijke momenten te verbinden met grotere maatschappelijke thema's, zonder de nuance te verliezen. In dit verhaal wilde ik laten zien dat moed vaak klein begint, in een ademhaling, een druppel regen op de huid, een trilling van een telefoon. Het schrijven van dit verhaal dwong me om spanning op te bouwen zonder directe actie, maar door te kiezen voor innerlijke conflicten en zintuiglijke details, waardoor de lezer in Anna's beleving kan stappen.

De dialoog tussen Anna en Miklós liet mij onderzoeken hoe het persoonlijke en politieke onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Ik heb geleerd hoe belangrijk het is om beide kanten menselijk te maken, waardoor er geen karikaturen ontstaan maar echte mensen met twijfels, dromen en angsten. Het proces om de regen als metafoor door het verhaal te weven, hielp me om symboliek effectief te gebruiken als drager van thematiek zonder dat het zwaar werd.

Daarnaast leerde ik tijdens het schrijven dat het ritme van een verhaal net zo belangrijk is als de inhoud. Stilte, herhaling en korte zinnen op de juiste momenten zorgen ervoor dat de emotie kan landen. Deze tekst voelt als een keerpunt in mijn schrijf-ontwikkeling: ik vertrouw meer op beelden en subtiele herhaling om de lezer de ruimte te geven, terwijl ik trouw blijf aan mijn wens om verhalen te schrijven die zowel kwetsbaar als krachtig zijn.

***“Dansen in de regen”** is een ontroerende, actuele en hoopvolle novelle over zichtbaar durven zijn in een wereld die je onzichtbaar wil maken. Het toont op meeslepende wijze hoe regen niet alleen nat maakt, maar ook reinigt en leven geeft aan wie eindelijk durft te ademen. Een verhaal dat blijft en aanmoedigt om, ondanks angst, te blijven staan voor wie je bent.*

Rob van Vugt (1966) is schrijver en verbinder, gedreven door verwondering, rechtvaardigheid en de kunst van het kijken. Zijn verhalen bewegen zich tussen een eenzame regenbui en de stilte na een keuze die alles verandert. Rob schrijft zoals hij leeft: betrokken, zintuiglijk en met een scherp oog voor detail en de tijd waarin we leven. Zijn werk raakt thema's als zichtbaarheid, vrijheid en het vinden van je stem, juist daar waar stilte vaak luider is dan woorden.

Naast schrijver is Rob actief in duurzaamheid en maatschappelijke transitie, altijd op zoek naar manieren om mens en samenleving dichter bij zichzelf én elkaar te brengen. In zijn verhalen legt hij de beweging vast van mensen die durven te kiezen voor wie ze werkelijk zijn, ook als dat tegen de stroom in is. Dansen in de regen is een uitnodiging om niet langer te wachten op zon, maar te leven in de regen.